

[Niels Anker Koføed]

kerer man jo, at de, der har travlt, søger hen til de lande, der har en lempeligere lovgivning, og det er ikke til gavn hverken for os, som har strengere regler, eller for det land, hvor der måske er risiko for, at der kan ske et eller andet. Jeg synes, at dette taler for, at der skal være ensartede regler, som i hvert fald opfylder minimumskravene.

Man kan selvfølgelig altid diskutere, om vi i Danmark vil hævde, at vi af hensyn til vores miljøgaranti må have strengere regler. Det kan, som hr. Ivar Nørgaard siger, kun komme til at skade os selv, og det må vi så selv afgøre, men jeg har ikke noget imod det, hvis det er den vej, man vil gå.

I det hele taget kan jeg sige, at jeg synes ikke, vi skal overgå hinanden i at indføre restriktioner. Det, det drejer sig om, er at få tingene ekspederet, således at vi ikke forhindrer dem i at udvikle sig. Vi skal ikke have restriktioner for restriktionernes skyld.

Med hensyn til det sidste direktiv er jeg relativt nær ved at være enig i det, hr. Rahbæk Møller sagde. Jeg synes heller ikke, det er godt nok udarbejdet; det trænger til et eftersyn og nogle tiltag fra vores side med henblik på at inspirere til en lidt bedre og mere koncis form.

Knud Lind (FP):

Når jeg hører De Konservatives og Venstres ordfører, får jeg nærmest det indtryk, at regeringen ikke bliver ledet af en konservativ statsminister, og at regeringen retteligt burde hedde RKV-regeringen.

EF-redegørelsen bærer bestemt ikke præg af, at vi skulle have en borgerligt ledet regering, som var interesseret i, at dansk industri og dansk landbrug skulle have en jordisk chance for at kunne klare sig i det kommende indre EF-marked.

Man siger fra den konservative ordførers side: Vores mål må være, at de andre lever op til vores standard. Det kan kun betyde, at hr. Grove ikke vil gå ind for EF-direktivet.

Danmark har inden disse EF-direktivs fremkomst vedtaget en national lov om genteknologi, som er verdens skrappeste og mest restriktive over for de firmaer, som arbejder inden for dette felt. Man ønskede ikke at vente, selv om man ikke kunne være uvidende om, at EF-Kommissionen allerede i 1979 fremsatte forslag til direktiv om sikkerhedsforanstaltning

ger mod formodede risici i forbindelse med biologiske stoffer på arbejdspladsen. Nej, Danmark kunne selv. Det danske folketing var sandelig tidligt ude, da man på trods af EF-Kommissionens forslag fra 1979 vedtog et dansk lovforslag om miljø og genteknologi, som på væsentlige punkter er mere vidtgående end direktivforslaget. Og når jeg siger »på væsentlige punkter er mere vidtgående«, citerer jeg faktisk bare fra ministerens egen redegørelse; der er altså ikke noget overdrevet i dette, og jeg tror, ministeren vil give mig fuldstændig ret.

I EF-direktivet er der både for gruppe I-organismer og for gruppe II-organismer en simpel og erhvervsvenlig anmeldelsesprocedure. Ja, for gruppe I-organismerne er der kun et lille krav om notifikation, mens der for gruppe II er en anmeldelsespligt, men for at undgå den almindelige langsommelighed i miljøadministrationen, Arbejdstilsynet m.v., er der i EF-direktivet fastsat en frist for myndighederne for afgivelse af svar. Hvis der ikke kommer noget, kan forskningen gå i gang. Det kan man kun glæde sig over, og det må da også være i overensstemmelse med regeringens politik, at man nu inden for det offentlige skal se at komme i gang. Sådan har jeg forstået det, men det er muligt, at det er helt forkert, når det drejer sig om netop dette spørgsmål.

Direktivforslaget vil således kræve lempelser i den danske lovgivning. Dette er faktisk også et citat fra ministerens redegørelse, så man må konstatere, at ministeren på ét punkt har måttet sige: Den danske lov om genteknologi og miljø er restriktiv, for det er det, der er helt kendetegnende her.

Direktivforslaget vil som sagt kræve lempelser i den danske lovgivning, og det beviser, at den borgerlige regering med sin nationale lovgivning har været alt for restriktiv over for det danske erhvervsliv og ligeledes over for de firmaer, som nødvendigvis må drive forskning for at kunne udvikle konkurrencedygtige produkter.

Ministeren skriver i sin redegørelse, at loven skal revideres i folketingsåret 1989-90. Denne slendrian kommer til at koste det danske erhvervsliv penge ikke bare i dag, men desværre også i fremtiden. Hvordan skal dansk erhvervsliv kunne klare sig, når der i dansk lovgivning i modsætning til i EF-direktivforslaget ikke skelnes proceduremæssigt mellem udsætning i for-